

Arrest

nr. 132 024 van 23 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 28 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 mei 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod te geven (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(...) wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, (...)”

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat: (...)*
 - 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden om 02/04/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene heeft op 18/02/2014 een huwelijksdossier ingediend bij de stad Oostende samen met een vrouw met de Nederlandse nationaliteit (S. E. (...), 13/08/1980). Op 13/05/2014 weigerde de burgerlijke stand van Oostende het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Bovendien, zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene kreeg, naar aanleiding van het onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk, op 02/04/2014 een bevel betekend om het grondgebied uiterlijk tegen 02/05/2014 te verlaten. Uit bovenstaande vaststellingen kan worden afgeleid dat betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, waardoor er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980 bestaat. Om die redenen wordt de maximumtermijn van drie jaar aan betrokkene opgelegd. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij betoogt onder meer dat zij nooit kennis heeft gekregen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, zodat er niet voldaan is aan de voorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod.

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen dat uit stuk 1 van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij wel degelijk kennis heeft gekregen van het eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“(…) § 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

In casu werd aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, in welk geval het opleggen van een inreisverbod verplicht wordt gesteld. De verzoekende partij betwist echter dat haar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

2.5. De verzoekende partij kan daarin worden gevolgd. Immers blijkt nergens uit dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt ook daadwerkelijk aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht. De verwerende partij verwijst in haar nota wel naar een stuk 1 van het administratief dossier, doch het administratief dossier zoals dit in het bezit is van de Raad bevat geen dergelijk stuk 1. Het enige spoor van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2014 in het administratief dossier is een niet betekende versie ervan. Nu verzoekende partij geen kennis had van een eerder bevel, kan bezwaarlijk gesteld worden dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond. Dit volstaat om de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 28 mei 2014 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER